

LÄHETYSSAARNAAJA MINUSSA

2. Kor. 5:14-21

14. Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme päättelleet: Yksi on kuollut kaikkien puolesta, siis kaikki ovat kuolleet.

15. Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka on heidän puolestaan kuollut ja noussut ylös.

16. Sen tähden me emme tästä lähtien arvioi ketään ihmisten tavoin. Jos olemmekin tunteneet Kristuksen ihmisten tavoin, emme kuitenkaan nyt enää tunne.

17. Jos siis joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus. Vanha on kadonnut, ja uusi on tullut tilalle.

18. Kaikki tämä on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen palveluviran.

19. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä luke-
nut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan.

20. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.

21. Hänet, joka ei tiennyt synnistä, Jumala teki synniksi meidän sijastamme, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.

Elämän tarkoitus

Mikä on Sinun elämäsi tarkoitus? Mitä varten elät? Mitä varten olet olemassa?

Näitä kysymyksiä jokainen ihminen aikansa mieltii, mutta moni kovin harva lopulta löytää vastauksen. Kun japanilaisilta nuorilta kysyttiin, mikä on heidän olemassaolonsa tarkoitus, vain 13% osasi antaa jonkinlaisen vastauksen. Vanhemmat ihmiset antavat yleensä heidän kyselyynsä vastauksen, että ei pidä kysellä liian vaikeita, vaan keskittyä opiskelemaan ja tekemään työtä, jotta pärjäisi elämässä. Vastaus kertoo tietenkin sen, että valtaisa joukko vanhempia on jo ajat sitten menettänyt toivonsa minkään syvällisemmän elämän tarkoituksen löytämiseksi. Muistan kun lukioaikoinani tätä kyselimme silloiselta koulumme rehtorilta, hänen vastauksensa oli: "Näin vanhemmiten elämään ei oikeastaan jää mitään muuta kuin työnteko." Vastaus ei meitä tyydyttänyt, sillä mitä järkeä on tehdä työtä, jos ei tiedä mitä varten sitä työtä tehdään. Yhtä vähän antaa mitään moderni vastausversio: "Elämän tarkoitus on elämä itse."

Aikanani elämän tarkoitusta miettiessäni asetin sille seuraavanlaisia ehtoja:

1. Elämän tarkoitukseksi ei riitä jokin osatavoite, vaan sitä täytyy voida toteuttaa viimeiseen hengen vetoonsa asti.
2. Elämän tarkoituksen täytyy olla niin kattava, että kaikilla elämän alueilla voin toteuttaa sitä, niin työssäni, vapaa-ajallani, perhe-elämässäni, harrastuksissani, syödessäni ja nukkuessanikin.
3. Elämän tarkoituksen täytyy olla niin käytännöllinen, että voi sitä toteuttaa jo nyt, eikä vasta sitten kun olen tullut joksikin tai saavuttanut jotakin.
4. Elämän tarkoituksen täytyy olla myös loppuun suoritettavissa, niin että kun vedän viimeisen hengenvedon, se tulee loppuun suoritetuksi.

Näillä ehdoilla mikään ammatti, minkään aatteen levittäminen, mikään yhteiskunnallinen palvelu tai muu vastaava voinut riittää elämän tarkoitukseksi.

Jeesusta varten

Itse asiassa **Hirokazu Matsuoka**, buddhalaisen munkin poika asetti joltisenkin samanlaiset ehdot lukion lopussa itselleen miettiessään ammatin valintaa. Hän tuli siihen lopputulokseen, että on mieletöntä hankkia mitään ammattia ennen kuin tietää ylipäänsä mitä varten elää. Eihän ole mitään järkeä hankkia työkaluja, ellei tiedä mitä niillä aikoo tehdä. Siksi hän päätti ottaa selvää asiasta. Hänestä oli luonnollista, että vastaus löytyisi buddhalaisista kirjoituksista, koska hän oli pienestä pitäen noudattanut niiden opetuksia. Hän antautui kokonaisvaltaisesti opiskelemaan buddhalaisuutta Tokion Taishoo –nimisessä buddhalaisyliopistossa ja valmistui neljässä vuodessa buddhalaiseksi papiksi, mutta jatkoi vielä kaksi vuotta valmistuakseen tohtoriksi. Opinnot eivät olleet vain lukemattomien buddhalaisten kirjoitusten opiskelua vaan myös äärimmäisen rankkoja uskonnollisia harjoituksia, niin että veri kirjaimellisesti vuosi usein hänen raajoistaan. Mutta vastausta elämän tarkoitukseen ei löytynyt.

Väitöskirjaansa Korean Soulissa valmistellessaan hän ensi kertaa elämässään törmäsi kristittyihin ja alkoi opiskella Raamattua, siksi että katsoi sen tuntemisen kuuluvan myös hänen kaltaisensa buddhalaisuuden tuntijan yleissivistykseen. Mutta kun hänelle valkeni Raamatun opetus ihmisen syntisyydestä, hän päätti lopettaa sen opiskelun, koska hän ei mielestään ollut lainkaan syntinen.

Mutta viimeiseksi päättämällään opiskeluryhmän kokoontumisessa tapahtui ihme. Hänen lukiessaan kuvitteellista parannuksen tekijän rukousta: "Jumala en ole tuntenut Sinua, olen juossut luotasi pois. Anna anteeksi, vaikka en armoasi ansaitsekaan jne" tapahtui ihme. Pyhä Henki laskeutui hänen päälleen ja silmät kyynelissä ja koko olemus vavisten hän rukoilikin aidon parannusrukouksen. Aamenen sanottuaan hänen sydämensä täytti sanoin kuvaamaton ilo ja rauha. Samalla silmänräpäyksellä hän tajusi, mikä oli hänen elämänsä tarkoitus. Se on Jeesus Kristus itse. Kysymys ei olisikaan siitä, mitä hän tekisi, vaan siitä, että hän saisi elää kaiken elämässään Jeesusta varten.

Ei mitä vaan Kenelle

17. Ja kaikki, minkä teette sanalla tai työllä, kaikki tehkää Herran Jeesuksen nimessä, kiittäen Isää Jumalaa hänen kauttansa. (Kol. 3:17)

23. Kaikki, mitä teette, se tehkää sydämestänne, niin kuin Herralle eikä ihmisille, 24. tietäen, että te saatte Herralta palkaksi perinnön; te palvelette Herraa Kristusta. (Kol. 3:23-24)

Eräissä mielessä voidaan sanoa, että kysymys: "Mikä on elämän tarkoitus?" on väärä kysymys. Se, joka sitä kysyy, ei oikeastaan ole vielä syvimmissä merkityksessä elossa ollenkaan. Vain syntinsä tunnustanut ja ne hyljäten Jeesuksen puoleen kääntyneet eli parannuksen tehneet ja Jeesukseen uskovat ovat elossa. Vain heillä on uuden syntymän antama uusi elämä. Vasta Kristuksen elämän saanut, elää sanan varsinaisessa merkityksessä, mutta hänen kysymyksensä ei olekaan enää "mitä varten minä elän", vaan "Ketä varten saan elää?" Hän ei voi olla ihmettelemättä Kristuksen rakkautta, jonka Hän osoitti kuolemalla juuri hänen kauheiden syntiensä tähden.

Afrikkalainen mies

Olisiko se ollut **Tuure Vapaavuori** vai **Seppo Löytty** – Afrikan lähetyksen veteraaneja – joka kertoi Ogawango joen varrelta seuraavan tapauksen:

Eräs paikallinen asukas oli lähtenyt kanootilla joelle kalaan. Yllättäen työn touhussa kanootti kiepsahti nurin ja mies joutui veden varaan. Hädissään hän al-

koi huutaa apua, sillä hän ei osannut uida. Uimataidottomuus johtui siitä, että joessa oli niin paljon krokotiileja, että siinä ei uskallettu uida. Rannalla ollut lähetyssaarnaaja kuuli huudot ja riensi auttamaan miestä toisella veneellä. Mies pelastui, mistä auttaja oli tietenkin iloinen.

Seuraavana aamuna varhain pelastunut mies koputti lähetyssaarnaajan ovea ja sen avauduttua ei vain kiittänyt vaan polvillaan ilmoitti, että tästä hetkestä kuolemaansa asti hän olisi lähetyssaarnaajan orja, hän olisi valmis tekemään kaiken, mitä lähetti halusi.

Kun lähetti ei voinut ymmärtää moista reaktiota, mies selitti: "Ellet olisi eilen pelastanut minua, olisin kuollut. Näin ollen koko loppu elämäni kuuluu sinulle."

Mies oli itse asiassa oikeassa. Hän oli ymmärtänyt sen minkä Paavali tekstisämme sanoo:

14. Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme päättelleet: Yksi on kuollut kaikkien puolesta, siis kaikki ovat kuolleet.

15. Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka on heidän puolestaan kuollut ja noussut ylös.

Pelastus tekee lähetyssaarnaajan

Kenestäkään ei voi tulla lähetyssaarnaajaa, ellei hän pääse ensin osalliseksi Golgatan uhrin rakkaudesta, ellei hän ole päässyt osalliseksi uudesta elämästä Kristuksessa. Mutta kun tuo vanhan upottaminen Kristuksen kuolemaan ja uuden elämän nouseminen Pyhässä Hengessä saa tapahtua, elämämme ei ole omaamme, vaan Kristuksen elämää meissä. Lähetyssaarnaaja minussa ei ole minun saamani lähetyskutsu eikä johdatus lähetysmaille, vaan Kristus minussa. Kun Hänen Henkensä avaa silmäni näkemään niin kuin Jeesus näkee toiset ihmiset, niin ei voi olla kertomatta Herran rakkaudesta.

Kun vaimoni **Lea** 22 -vuotiaana Helsingin tuomiokirkossa sai kuulla ja uskoa, että Jeesus on kuollut syntisten tähden, paluumatkalla skootterilla kohti Käpylää oli aivan selvää, että koko maailman on saatava kuulla Jeesuksen Golgatan rakkaudesta. Lähetys on Jumalan lapsen synnyinlahja.

Jeesuksen rakkaudesta todistaminen yllättäen kyllä täyttää kaikki nuo elämän tarkoitukselle asettamani vaatimuksetkin. Sitä voi tehdä tänään, sitä voi jatkaa viimeiseen henkäykseen asti, se kattaa kaikki elämän alueet ja kun aikamme meistä jättää, olemme oman tehtävämme saaneet myös loppuun suoritetuksi.

Lähettilästyö

En oikein pidä sanasta lähetystyö, jota ei muuten löydy liioin Raamatusta. Tekstisämme löytyy toinen ilmaus, joka kuvaa Jumalan lähettämänä ja Jumalan valtuuttamana ihmisten keskellä elämistä ja todistamista paremmin:

20. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.

Lähetystyön nimi pitäisi siksi muuttaa muotoon lähettilästyö. Lähettiläs edustaa lähettäjänsä. Hänellä on suorastaan suunnaton valtuutus, kun avatessaan suunsa ja julistaessaan synnin päästön sanan tai sitoessaan jonkun parannukseen taipumattoman synteihinsä, silloin itse Herra Jeesus Kristus puhuu.

Mutta toisaalta lähettiläällä ei ole oikeutta kertoa ja julistaa mitään muuta kuin mitä hänen Lähettäjänsä käskee hänen puhua. Uskovalla ei ole mitään oikeutta lähteä neuvottelemaan Jumalan nimissä, hänen tehtävänsä on vain uskollisesti sanoa se, minkä Herra käskee.

Jokainen uskova Jumalan lapsi on siis tähän pimeään maailmaan lähetetty evankeliumin valon lähettiläs. Uskova on Jumalan lähetti omassa kodissaan, koulussaan, työpaikallaan, harrastuspiirissään, lepotauollaan, syödessään ja juodessaan, jopa nukkuessaan. Siksi Herran sana kehottaa lähettilästä vaeltamaan saamansa kutsumuksen arvon mukaisesti. Poliisi edustaa virkapuvussa virkavaltaa, lääkäri valkoisessa puvussa ammatikuntaansa ja heiltä odotetaan, että heidän käytöksensä vastaa heidän valtuuksiaan.

Samoin Jumalan lapsen jokainen liike, jokainen sana, jokainen toimenpide tapahtuu Jumalan lapsen ja Kristuksen lähettilään ominaisuudessa. Jokainen lankeemus koituu myös tahraksi Lähettäjälle. Siksi meidän on valvottava vaelustamme. Mutta ennen kaikkea meidän on lähettiläinä elettävä siitä armon sanomasta, jota haluamme toisille viestittää. Meidän on lankeemustemme kanssa tultava valoon ja palattava Golgatan sovintoveren armoon. Tässä kohdassa tulee lähettilään olla elävä esimerkki siitä, että sovitus Jumalan kanssa on elävää todellisuutta hänen elämässään.

Lähettilään sanoma

Mikä nyt on sitten lyhyesti se sanoma, joka lähettiläälle on uskottu kerrottavaksi?

Hän (Jeesus) käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että Jumala on asettanut hänet elävien ja kuolleitten tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." (Apt. 10:42-43)

Tämä lainaus Pietarin puheesta Korneliuksen kodissa muodostaa yhden Uuden Testamentin useasta lähetyskäskestä. Kun muissa korostetaan sanan viemistä kaikille kansoille aina maan ääriin asti, kastetta ja opetusta lähetystyön välineinä ja Jeesuksen lupausta olla kaikkivaltiaana omiensa kanssa heidän täyttäessään lähetystehtävänsä, tässä Pietarin lainaamassa on kysymys julistettavan sanoman sisällöstä.

Juuri edellä Pietari oli julistanut Korneliuksen kotiin kokoontuneille evankeliumin siitä, että Kristus kuoli meidän syntiemme tähden, haudattiin ja nousi kolmantena päivänä kuolleista ja ilmestyi Herran valitsemille todistajille. Tällä evankeliumilla oli silloin ja on yhä voima pelastaa ihmisiä, siirtää heidät kuolemasta elämään, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Tuon julistetun evankeliumin voimasta Kornelius ja koko kokoontunut kuulijajoukko tuli uskoon, he saivat syntinsä anteeksi ja Pyhän Hengen lahjan.

Evankeliumin pelastava voima ei ole julistajan kyvyistä kiinni. Siinä on kysymys Herran omasta työstä, joka kykenee murtamaan kovimmankin kallion. Herra itse "ratsastaa" evankeliumin sanassa, sanan alla ja sanan kautta ihmisyydämeen ja sijoittaa sinne koko evankeliumin sisällön: ristin uhrin tähden syntien anteeksiantamuksen ja lahjavanhurskauden, ylösnousemuselämän ja Herran näkemisen uskon silmillä. Evankeliumin julistajalta vaaditaan ainoastaan yhtä asiaa. Kun hän saa tilaisuuden julistaa yhdelle tai useammalle ihmiselle evan-

keliumia, hänen on muistettava, että Herra itse on paikalla ja on erittäin kiinnostunut siitä, puhuuko hän sitä, mitä Herra käski hänen puhua.

Herra käski meitä julistaa kahta asiaa:

1. Hän on elävien ja kuolleiden Tuomari. Hän ei vain tule tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, kun Hän tulee kirkkaudessaan takaisin, vaan Hän on jo nyt elävien Tuomari. Halusivat ihmiset kuulla tai eivät, heille on kerrottava, että he eivät hetkeäkään voi välttää elävien Tuomarin pyhää katsetta. Herra tuo valoon kaikkein pimeimmätkin kätköt. Ellet tänään suostu Hänen tuomittavakseen, joutuu elämäsi kuitenkin lopulta tämän Tuomarin lopulliseen käsittelyyn.

2. Jeesuksen nimessä jokainen Häneen uskova saa syntinsä anteeksi. Tämäkin viesti on kerrottava lyhentämättömänä. Herra ei kysy uskon määrää. Jokainen, joka huutaa avukseen Hänen nimeään, pelastuu. Syntien anteeksiantamus on ehdoton, lopullinen ja kaiken kattava, mutta se kohdistuu vain niihin, jotka jättävät itsensä Jeesuksen ristin sovitustyön ja ylösnousemuksen voiton varaan, eli uskovat Hänen nimeensä. Vapisevan sydämen heikokkin huokaus Jeesuksen puoleen riittää takaamaan täyden anteeksiantamuksen, koska Jeesuksen veri riittää puhdistukseksi kaikista synneistä.

Lopuksi vielä lyhyt todistus siitä, miten evankeliumi vaikuttaa, kun lähettiläät sitä tavalla ja toisella pitävät esillä. Itä-Fukuyaman ev.lut. seurakunnan jäsen, rouva **Shouko Watanabe** kertoi siitä vajaa vuosi sitten täällä Helsingissä käydessään näin:

Japanilaisen kyllä

"Minut kastettiin noin 20 vuotta sitten vuonna 1987. Silloin en ollut vielä naimisissa. Kasvoin tyypillisessä japanilaisessa kodissa, joka oli siis buddhalainen, mutta kotini ei ollut erityisen innokkaan tai tiukan buddhalainen. Mutta toki kävimme uutena vuotena shintolaisessa temppeleissä ja kesän *obon*-juhassa haudoilla suorittamassa buddhalaisia menoja. Ympäristössämme oli paljon buddhalaisia epäjumalia ja olin kiinnostunut kiinalaisesta ennustelusta.

Kimmo keasteelleni muodostui siitä, että kotimme lähellä oli kristillinen kirkko ja aloin käydä siellä pidetyssä englanninkielen opetusryhmässä. Kielen opetuksen jälkeen annettiin myös Raamatun opetusta, jota kuuntelin ilman suurempia vasta-asenteita, koska olin käynyt kristillispohjaista koulua. Siihen aikaan olin siis naimaton ja kiinni työelämässä. Olin tietyllä lailla vapaa, koska minulla oli rahaa, vapaa-aikaa sekä ystäviä. Olin terve eikä minulta oikeastaan puuttunut mitään. Silti jostain syystä koin syvää sisäistä väsymystä. En itsekään ymmärtänyt mistä se johtui, mutta koin, että olisi tuskaa elää koko pitkä elämä sellaisessa tilassa.

Raamattuopetuksesta sain tietää, että ihmisellä on synnynnäinen syntisyys. Mutta enemmän kuin tuo perisynti minua kiusasivat sellaiset synnit, joita hellin sydämessäni toisia ihmisiä kohtaan. Niitä olivat kateus, mustasukkaisuus, arvostelumieli ja tyytymättömyys. Kun havahduin noiden syntien valtaan elämässäni, aloin inhota itseäni.

Psalmin 32 jakeessa 3-4 sanotaan: "Kun minä vaikenin synnistäni, riutuivat luuni jopäpäiväisestä valituksestani. Sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana päälläni. Minun elinneeteni kuivui kuin kesän helteessä." Lukiessani sitä tajusin, että siinä puhutaan minun asioistani ja hämmästyin. Tajusin, että ne synnit, joita olin salannut Jumalalta, painoivat raskaasti molemmilla hartioillani.

Kun minulle selitettiin, että synnit saa anteeksi pelkästään uskomalla Jeesukseen Kristukseen, mietin mahtoiko synneistä päästä noin helpon tuntuksella tavalla. Mutta kun toisaalta syntini painoivat raskaasti ja kun 2. Korintolaiskirjeen 5. luvun jae 17 "Jos siis joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus. Vanha on kadonnut, ja uusi on tullut tilalle." veti minua voimakkaasti puoleensa, päätin antaa kastaa itseni.

Japanissa moni kristillisen kasteen ottava joutuu kokemaan voimakasta vastustusta perheensä taholta. Minun kohdallani vastustus oli onneksi vähäistä. Sen jälkeen vanhempanikin alkoivat tulla silloin tällöin kirkkoon. Isäni kävi pitkää kirkossa antamatta kastaa itseään, mutta viime jouluna hänet lopulta kastettiin.

Vaikka nytkin ajoittain koen levottomuutta ja väsymystä, saan kaikki asiat jättää Herran käsiin ja sydämen taakka kevenee eikä tarvitse jäädä pitkäksi aikaa synkkään tilaan. Se johtuu siitä, että minulla on toivo: Lopulta kuitenkin pääsen ihmeelliseen taivaalliseen valtakuntaan ja saan olla ikuisesti Jeesuksen kanssa.

Haluan tästedeskin jättää tulevaisuudesta huolehtimisen ja vaeltaa Jeesuksen Kristuksen valossa.

Entä Sinä?

Oletko Sinä, joka uskot Herraan Jeesukseen ja tänäänkin saat Häneltä Golgatan uhrin tähden uuden armon, tietoinen siitä, että Herra haluaa käyttää Sinua lähettiläänään. Sinulla on yleisen pappeuden virka toimia Kristuksen suuna ja jakaa ihmisille sovituksen sanaa. Herra odottaa, että olet uskollinen saamallasi sanomalle.

Entä Sinä, joka etsit yhä elämän tarkoitusta? Jeesus on Sinut lunastanut ja kutsuu Sinua yhteyteensä. Hän haluaa tehdä Sinusta oman lähettiläänsä. Sen suurempaa tehtävää et voi milloinkaan löytää. Ratkaisevaa ei ole, missä lähettilästehtävääsi toteutat, vaan se, että kerrot ihmisille juuri sen, mitä Lähettäjäsi pyysi Sinua kertomaan.